

ŠTYRIA BRATIA

BRATIA

DVE MISIE

HAWTHORNOVCI

JEDEN PRÍBEH

JENNIFER LYNN BARNES

JENNIFER LYNN BARNES

BRATIA HAWTHORNOVCI

Štyria bratia, Dve misie, Jeden príbeh

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

Jennifer Lynn Barnes
BRATIA HAWTHORNOVCI

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

Jennifer Lynn Barnes
THE HAWTHORNE BROTHERS

Copyright © 2023 by Jennifer Lynn Barnes
Translation © 2025 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Katt Phatt Studio
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Hawthorne Brothers
(Little, Brown and Company, New York, 2023)

preložila Andrea Vargovčíková.

Redigovala Vlasta Greschová.

Korigovala Nikola Kubaliaková.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - YOLi, Bratislava

v roku 2025 ako svoju 2 505. publikáciu

v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán MH creative studio, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0191-6

Venujem Judy Eshelmanovej.

PRED DVANÁŠŤ A POL ROKOM

Grayson a Jameson Hawthornovci poznali pravidlá. Človek ich predsa musí poznať, ak ich chce obchádzať. *Pred siedmou ráno na Prvý sviatok vianočný nemôžeš vytiahnuť päty z izby.*

Jameson, schovaný pod paplónom, si priložil k ústam vojenskú vysielacčku. „Posunul si hodiny dopredu?“ Mal sedem rokov a brat osem – obaja už boli dosť veľkí, aby prišli na to, ako toto pravidlo obísť.

V tom práve spočíval figeľ. Bola to výzva. Hra.

„Jasné,“ potvrdil Grayson.

Jameson odpovedal až po chvíli. „Čo ak ich starý pán pretočil naspäť, keď sme si šli ľahnúť?“

„V tom prípade budeme musieť prejsť na plán bé.“

Hawthornovci vždy mali plán B. A tentoraz sa ukázal ako nevyhnutný. V sídle Hawthornovcov sa nachádzalo päťsto veľkých kyvadlových stojacích hodín a všetky odbili sedem hodín v tom istom čase: o 6.25.

Vyšlo to! Jameson odhodil vysielacčku, odkopol paplón a vyrazil. Vybehol z dverí, zletel po schodoch, dvakrát zabočil doľava, raz doprava

a prebehol cez podestu na veľké schodisko. Priam letel. Ibaže Grayson bol o rok starší, a teda aj vyšší – a vybehol zo svojho krídla rýchlejšie a už bol na polceste dolu schodmi.

Jameson bral schody po dvoch, prešiel sedemdesiat percent cesty a potom preskočil zábradlie. Pristál na prízemí a rovno na Graysonovi. V spleti údov a tiel a vianočného šialenstva sa zvalili na zem, no vzápätí sa pozviechali na nohy a v tom istom čase bok po boku dobehli k dverám do veľkej siene – iba preto, aby zistili, že ich predbehol päťročný brat.

Xander sa chúlil na podlahe zvinutý do kľbka ako šteniatko. Zívajúc otvoril oči a zažmurkal na nich. „Už sú Vianoce?“

„Čo tu robíš, Xan?“ zamračil sa Grayson. „Spal si tu? Pravidlo predsa...“

„... hovorí, že nesmieme vytiahnuť päty,“ dokončil Xander. „Ani som ich nevytiahol. Gúľal som sa.“ Bratia naňho nemo civeli, a tak im to názorne predviedol.

„Ty si sa sem dogúľal až zo svojej izby?“ Na Jamesona to zapôsobilo.

„Presne tak. Päty som nevytiahol ani o kúsok,“ uškrnul sa Xander. „Vyhral som!“

„To decko nás dostalo,“ ozval sa štrnásťročný Nash. Vykračoval si k nim a vyložil si Xandera na plecia. „Ideme?“

Štyriapolmetrové dvere do veľkej siene bývali zatvorené iba raz v roku, od polnoci Štedrého dňa až do rána na Prvý sviatok vianočný, až kým chlapci nezišli dolu. Jameson sa díval na zlaté kruhy na dverách a predstavoval si zázraky a divy, ktoré sa za nimi skrývajú.

Vianoce v sídle Hawthornovcov bývali jednoducho čarovné.

„Chyť tamtie dvere, Nash,“ prikázal mu Grayson. „Jamie, pomôž mi s týmito.“

Jameson s úsmevom chytil kruh vedľa toho Graysonovho. „Raz, dva, tri... ťahaj!“

Obrovské dvere sa odchýlili a odhalili... nič.

„Je to preč.“ Grayson stuhol.

„Čo je?“ opýtal sa Xander a natáhal krk, aby lepšie videl.

„Vianoce,“ zašepkal Jameson. Nijaké ponožky. Nijaké darčeky. Nijaké zázraky ani prekvapenia. Neboli tu dokonca ani ozdoby, iba stromček, aj to úplne holý, bez ozdôb.

Grayson nasucho prehltol. „Možno starý pán nechcel, aby sme porušili pravidlá.“

Takto to v hrách chodilo, občas ste jednoducho prehrali.

„Nebudú Vianoce?“ Xanderovi sa zachvel hlas. „Ale veď som sa gúľal!“

Nash položil Xandera na zem. „Vyriešim to,“ vyhlásil tlmeným hlasom. „Sľubujem.“

„Nie.“ Jameson pokrútil hlavou. V hrudi aj v očiach ho páľilo. „Niečo nám uniklo.“ Obzeral sa po miestnosti, všímal si každý, aj ten najmenší, detail. „Aha!“ ukázal na vrcholec stromčeka, kde visela jediná ozdoba, skrytá medzi vetvičkami.

To nemohla byť náhoda. V sídle Hawthornovcov nemohlo byť o náhode ani reči.

Nash prešiel k stromčeku, strhol ozdobu a ukázal im ju. Bola to guľa z priesračného plastu na červenej stužke. Na guli bol viditeľný spoj.

A niečo v nej bolo.

Grayson si ju vzal a s precíznosťou neurochirurga ju otvoril. Vypadol z nej jediný biely dielik puzzle. Jameson sa naň zaraz vrhol. Obrátil ho na druhú stranu a zbadal čosi načmárané rukopisom starého otca. 1/6.

„Jeden zo šiestich,“ povedal nahlas a vzápätí vyleštil oči. „Ostatné stromčeky!“

* * *

V sídle sa nachádzalo šesť stromčekov. Ten vo vstupnej hale sa vypínal do výšky šesť metrov a konáre mal omotané žiarivými svetielkami. Stromček v jedálni bol vyzdobený perlami, ďalší v čajovni zasa ovešaný krištálom. Z konárov obrovskej jedle na podeste na prvom poschodí visela záplava zamatových stužiek. Na podeste na druhom poschodí stál biely stromček so zlatými ozdobami.

Nash, Grayson, Jameson a Xander ich všetky dôkladne prehľadali, našli ďalších päť ozdôb, pričom v štyroch z nich sa skrývali ďalšie dieliky puzzle. Zo štyroch dielikov poskladali štvorec: *prázdny štvorec*.

Jameson a Grayson naraz siahli po poslednej ozdobе. „Ja som našiel prvú stopu,“ nedal sa Jameson. „Vedel som, že je to hra.“

Grayson sa po hodnej chvíli vzdal. Jameson bleskovo otvoril ozdobu. Našiel v nej kovový kľúčik na retiazke baterky.

„Skús na tie dieliky zasvietiť, Jamie.“ Ani Nash neodolal vábeniu tejto hry.

Jameson rozsvietil baterku a namieril jej lúč na

pospájané dieliky. Objavili sa slová. *JUHOZÁPADNÝ CÍP POZEMKU*.

„Ako dlho nám bude trvať, kým sa tam dostaneme peši?“ opýtal sa Xander s pátosom. „Hodiny?“

Hawthornovský pozemok, rovnako ako sídlo, bol totiž veľmi rozľahlý.

Nash si klakol ku Xanderovi. „Nesprávna otázka, mladý muž.“ Pozrel sa na ostatných dvoch bratov. „Kto z vás položí tú správnu?“

Jameson zaletel pohľadom k retiazke, no Grayson ho s odpoveďou predbehol. „Od čoho presne je ten kľúč?“

* * *

Odpoveď bola golfové autíčko. Šoféroval Nash. Keď sa pred nimi objavil juhozápadný cíp pozemku, bratia pri pohľade na ten výjav vydýchli od úžasu.

Tento darček by sa do veľkej siene rozhodne nezmestil.

Štvorica prastarých statných dubov podopierala najprepracovanejší dom na strome, aký kedy bratia – a pravdepodobne ani nikto na svete – ešte nevideli. Viacposchodový zázrak vyzeral ako vystrihnutý z rozprávky, akoby ho sem pričarovali duby, akoby tu bol odjakživa. Jameson medzi stromami narátal deväť spojovacích mostíkov. Dom mal dve vežičky. Šesť točitých šmyklaviek. Rebríky, laná, schodíky, ktoré akoby sa vznášali vo vzduchu.

Bol to najkrajší dom na strome zo všetkých domov na strome.

Pred ním stál starý otec s rukami prekríženými cez prsia a s náznakom úsmevu na tvári. „Viete, chlapci!“ zvolal veľký Tobias Hawthorne, keď golfové autíčko zastalo. Pomedzi koruny stromov hvízdal vietor. „Myslel som si, že sem prídete rýchlejšie.“

1. KAPITOLA

GRAYSON

Rýchlejšie. Grayson Hawthorne bol stelesnením moci a sebakontroly. Jeho vzhľad bol dokonalý. Už dávno si vycibril umenie vizualizovania svojho protivníka, vnímania každého zásahu, rozhybania svojho tela v každom zablokovaní úderu, každého výpadu.

No človek vždy mohol byť rýchlejší.

Po desiatom hode Grayson znehybnel. Po nanej hrudi mu tiekli cícerky potu. Ovládol svoj dych a kľakol si pred ruiny ich detského domu na strome. Rozbalil balíček a prezeral si svoje možnosti – tri dýky, dve s ozdobnými rukoväťami a jedna nenápadná a hladká. Grayson si vybral práve túto poslednú.

S dýkou v ruke sa vystrel a spustil ruky. Mysel mal čistú. Telo uvoľnené. *Ideš.* S nožom sa dalo bojovať mnohými spôsobmi a on ich od svojich trinástich rokov všetky vyskúšal. Pravdaže, vnuci miliardára Tobiasa Hawthorna nič iba tak neskúšali. Keď sa na niečo zamerali, očakávalo sa od nich, že tým budú žiť a dýchať, stanú sa v tom majstrami.

A Grayson sa v ten rok naučil, že všetko závisí od správneho postoja. Nepohybujete nožom.

Pohnete sa vy, pohne sa aj čepeľ. Rýchlejšie. *Rýchlejšie*. Musí to vyzerat prirodzene. Musí to byť prirodzené. Vo chvíli, keď napnete svaly, vo chvíli, keď zatajíte dych, vo chvíli, keď nezachováte svoj postoj namiesto toho, aby ste plynulo prešli do ďalšej pozície, prehráte.

A Hawthornovci neprehrávajú.

„Keď som ti povedal, aby si si našiel nejaký koníček, nemal som na mysli toto.“

Grayson si Xandera nevšimal, kým nedokončil sled pohybov – a precízne nehodil dýku do nízko visiaceho konára o dva metre ďalej. „Hawthornovci nemajú koničky,“ odvetil mladšiemu bratovi a vybral sa po dýku. „Máme špecializácie. Odbornosť.“

„Všetko, čo stojí za to, aby to človek robil, stojí za to, aby to robil dobre,“ zacitoval Xander a pohýbal obočím – teda tým, ktoré mu po nevydarenom experimente konečne dorástlo. „A to, čo robí dobre, môže robiť aj lepšie.“

Prečo by sa Hawthorne uspokojil s niečím lepším, zašepkal hlások v Graysonovej hlave, keď môže byť najlepší?

Grayson chytil rukoväť dýky a vytiahol ju. „Mal by som sa vrátiť do práce.“

„Si ako posadnutý,“ vyhlásil Xander.

Grayson vložil dýku do puzdra, zroloval balík a zaviazal ho. „Mám dvadsaťosem miliárd dôvodov na to, aby som bol ako posadnutý.“

Avery si stanovila nemožnú úlohu – a im tiež. Za päť rokov mali rozdať dvadsaťosem miliárd dolárov, čiže väčšinu hawthornovského majetku. Počas uplynulých siedmich mesiacov len

dávali dohromady správnu radu nadácie a poradný zbor.

„Máme päť mesiacov na to, aby sme definitívne určili, komu darujeme prvé tri miliardy,“ vyhlásil Grayson, „a ja som Avery slúbil, že jej so všetkým pomôžem.“

Graysonovi Hawthornovi záležalo na sľuboch – rovnako ako Avery Kylie Grambovej, dievčaťu, ktoré zdedilo majetok jeho starého otca. Cudzie mu človeku, ktorý sa stal jedným z nich.

„Ako osoba, ktorá má kamarátov, frajerku a malú armádu robotov, som presvedčený, že by si mal nájsť v živote väčšiu rovnováhu,“ vyhlásil Xander. „Skutočný koníček. Spôsob trávenia voľného času.“

Grayson naňho zagánil. „Xan, letné prázdniny sa začali iba minulý mesiac a ty si už podal žiadosť o registráciu minimálne troch patentov.“

Xander mykol plecami. „To sú oddychové patenty.“

Grayson odfrkol a potom si brata prezrel. „Ako sa má Isaiah?“ opýtal sa zmierlivým tónom.

V detstve ani jeden z bratov Hawthornovcov nepoznal svojho otca – až kým Grayson nezistil, že jeho otcom bol Sheffield Grayson. Nashov otec sa volal Jake Nash. A Xanderov Isaiah Alexander. Z týchto troch mužov si iba posledný menovaný zaslúžil oslovenie otec. Tie „oddychové patenty“ podal Xander spolu s ním.

„Mali by sme hovoriť o tebe,“ odvetil Xander tvrdohlavo.

„Mal by som sa vrátiť do práce,“ zopakoval Grayson tónom, ktorým jasne dával ostatným najavo,

kde je ich miesto. Okrem bratov. „A napriek tomu, čo si Avery a Jameson myslia, opatrovatelku fakt nepotrebujem.“

„To nie,“ súhlasil Xander veselo. „A ja sa rozhodne nechystám napísať príručku s názvom *Ako sa postarať o svojho zádumčivého dvadsaťročného brata*.“

Grayson prižmúril oči na malé štrbiny.

„Ubezpečujem ťa,“ vyhlásil Xander so všetkou vážnosťou, „že v nej nie sú obrázky.“

Skôr než Grayson vyrukoval s náležitou vyhrážkou, zavibroval mu mobil. Predpokladal, že mu volajú kvôli číslam, o ktoré požiadal. Zistil však, že mu píše Nash. Pozrel sa na Xandera a hneď vedel, že najmladší brat dostal rovnakú esemesku.

Nahlas prečítal osudnú výzvu. „Deväť, jeden, jeden.“

2. KAPITOLA

JAMESON

Hukot vodopádu. Hmla. Dotyk Averinho chrbta na hrudi. Jameson Winchester Hawthorne prahol po tomto, po nej, po všetkom a ešte viac.

Vodopády Iguazu sú najväčšie na svete. Chodník, na ktorom stáli, ich zaviedol rovno k okraju. Jameson sa díval na masy vody rútiacej sa dolu a cítil vábenie, chcel viac. Pozrel sa na zábradlie. „Vyzveš ma?“ zašepkal Avery do zátylka.

Načiahla sa dozadu a chytila ho za bradu. „Určite nie.“

Jameson zvlnil pery do prekáravého, samopašného úsmevu. „Asi máš pravdu, dedička.“

Otočila hlavu a pozrela mu do očí. „Asi?“

Jameson sa znova pozrel na vodopády. *Nezastaviteľné. Zakázané. Vražedné.* „Asi.“

* * *

Ubytovali sa v letnom domčeku na koloch, obklopenom džungľou. Široko-ďaleko nebolo živej duše, boli tu iba oni dvaja, Averina ochranka a jaguáry revúce v dialke.

Jameson vycítil Averinu prítomnosť skôr, než ju začul.

„Rub alebo líce?“ Oprela sa o zábradlie a oháňala sa bronzovo-striebornou mincou. Pramienky hnedých vlasov sa jej uvoľnili z vrkoča a košelu s dlhými rukávmi mala stále vlhkú od vodopádov.

Jameson jej pomaly stiahol gumičku z vlasov. *Rub alebo líce* bolo pozvanie. Výzva. *Ty pobozkáš mňa alebo ja teba.* „Rozhoduje ten, kto rozdáva, dedička.“

„Ak rozdávam ja...“ Avery mu priložila dlaň na hrud' a pohľadom ho vyzývala, aby urobil niečo s jej mokrou košelou. „Budeme potrebovať karty.“

Čo všetko sa dá robiť s balíčkom kariet? napadlo Jamesonovi. No skôr než mohol vyriečiť nahlas niektorú z vábivejších možností, ozval sa satelitný telefón. Číslo naň malo iba päť ľudí: jeho bratia, jej sestra a jej právnička. Jameson si povzdychol.

Písal Nash. O deväť sekúnd satelitný telefón zazvonil a Jameson prijal hovor. „Skvelé načasovanie ako vždy, Gray.“

„Takže si dostal Nashovu esemesku?“

„Dostali sme predvolanie,“ zaspieval Jameson. „Opäť plánuješ blicovať?“

Každý z bratov Hawthornovcov dostal jedinú núdzovú esemesku za rok. Nebola ani tak núdzová, ako skôr odkaz *chcem vás tu mať všetkých*, no ak jeden brat napísal, ostatní sa dostavili, aj keby traktory padali, a nepýtali sa prečo. Ignorovanie núdzovej esemesky malo... následky.

„Ak čo i len cekneš o kožených nohaviciach,“ vyštekol Grayson, „tak...“

„Hovoríš kožené nohavice?“ Jameson si to veľmi užíval. „Vypadáva tu signál, Gray, zle ťa počujem. Mám ti poslať fotku tých supertesných kožených

nohavíc, ktoré si si musel obliecť, keď si ignoroval nůdzovú esemesku?“

„Neposielaj mi nijakú fotku...“

„Tak video?“ opýtal sa Jameson nahlas. „Chceš video, na ktorom spievaš karaoke v kožených nohaviciach?“

Avery mu vytrhla telefón z ruky. Rovnako dobre ako Jameson vedela, že Nashovu esemesku nikto nebude ignorovať, a okrem toho nemala vo zvyku mučiť jeho bratov.

„To som ja, Grayson.“ Aj ona čítala Nashovu správu. „Uvidíme sa v Londýne.“

3. KAPITOLA

JAMESON

Uprostred noci vyzrel Jameson z okna súkromného lietadla. Avery mu spala na hrudi. Vpredu v lietadle sedel Oren a jeho tím. Vládlo tu ticho.

Ticho Jamesona odjakživa rozčuľovalo, tak ako pokoj. Skye im raz povedala, že nebola stvorená na pokoj, a hoci Jameson len nerád videl podobnosť medzi sebou a svojou rozmaznanou a niekedy chladnou matkou, ktorej by nebola cudzia azda ani vražda, vedel, čo tým myslela.

V posledných týždňoch sa to ešte zhoršilo. *Od Prahy*. Jameson úspešne odháňal nepríjemné spomienky, no v noci, keď sa nemal čím zamestnať, neodolal nutkaniu zaspomínať si, premýšľať, podliehal volaniu sirén v podobe rizika a záhady, ktorej bolo treba prísť na koreň.

„Zasa máš na tvári ten výraz.“

Jameson pohladil Avery po vlasoch. Stále mala hlavu sklonenú na jeho hrudi, no už otvorila oči. „Aký výraz?“ opýtal sa potichu.

„Náš výraz.“

Avery zbožňovala hádanky rovnako ako on. Nemohol dopustiť, aby zavládlo ticho a pokoj, musel sa stále niečím zamestnávať. Pretože ak si

dovolil myslieť na Prahu, túžil jej o tom povedať, a keby jej to povedal, potvrdilo by sa to. A keby sa to potvrdilo, nič by ho nezadržalo bez ohľadu na to, aké riskantné alebo nebezpečné by to nutkanie bolo.

Jameson z celej duše veril Avery, no nie vždy veril sám sebe, že sa zachová správne. Že urobí to, čo je rozumné a bezpečné.

Nehovor jej to. Jameson nasilu vyhnal z hlavy všetky myšlienky na Prahu. „Dostala si ma, dedička.“ Jediný spôsob, ako mohol pred Avery niečo utajiť, bolo upriamiť jej pozornosť na niečo iné. Niečo vážne. Nasmerovať ju inam. „Môj voľný rok sa chýli ku koncu.“

„Nevieš obsedieť.“ Avery sa od neho odtiahla. „Už celé mesiace. Na tejto ceste to nebolo také zreteľné, no na všetkých ostatných, keď pracujem...“

„Chcem...“ Jameson zavrel oči a predstavil si sám seba pri vodopádoch, počul ich hukot a díval sa na zábradlie. „Neviem, čo chcem. Proste niečo.“ Znova vyzrel z okna do tmy. „Chcem urobiť niečo veľké.“

Toto odjakživa poháňalo Hawthornovcov – čosi *veľké*, no nie v zmysle *dobré*. *Veľké* ako ohromné, trvácne a neuveriteľné. *Veľké* ako vodopády.

„Už robíme veľké veci,“ povedala mu Avery. Pre ňu to znamenalo rozdávanie miliárd jeho starého otca. Chcela zmeniť svet. *Som tu s ňou. Počujem ten hukot. Cítim spršku kvapiek.* Nevedel sa však zbaviť hlodajúceho pocitu, že stojí v ústraní a nesmie ísť ďalej.

Nerobil nič veľké. Nie také ako ona. Dokonca ani ako Gray.